

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117250091
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6117250091.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Daniel Ilavský v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ Z. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, M., 2/ C. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, M., zastúpený: Mgr. Peter Rybánský, advokát so sídlom Farská 46, Nitra, o zaplatenie 34.925,20 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 18Csp/23/2018-319 zo dňa 20. októbra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovaným 1/ a 2/ právo na náhradu trov   odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 34.925,20 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34.925,20 eura od 29.04.2017 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

2. Rozsudok právne odôvodnil aplikáciou § 497, § 502 ods. 1, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd vecne rozsudok odôvodnil tým, že právna úprava odročenia pojednávania v § 183 a 184 CSP reflektuje na zásadu, že vec sa má rozhodnúť rýchlo a hospodárne, v zásade na jednom pojednávaní. Skutočnosť, že odročenie pojednávania predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla, deklaruje zákonná formulácia prípustnosti odročenia pojednávania len z dôležitých dôvodov. Dôležitosť dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania. Podľa 180 CSP súd má možnosť rozhodnúť, že bude konať v neprítomnosti strany, ktorá sa nedostavila na pojednávanie, predvolanie na pojednávanie má riadne a včas doručené, pričom o odročenie pojednávania nepožiadala, alebo súd ňou uvádzané dôvody na odročenie pojednávania nepovažuje za dôležité. Dôležitosť dôvodu, pre ktorý sporová strana žiada o odročenie pojednávania, posudzuje súd s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam prípadu. Hoci to zákon výslovne neustanovuje, existenciu takéhoto dôvodu, ktorý strane bráni byť prítomný na pojednávaní, musí súdu vždy preukázať, a to hodnoverným spôsobom.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p. do 30.6.2016),

skúma súd predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej sa vyvodzuje existencia tvrdeného dôležitého dôvodu (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2007 sp. zn. 5 Cdo 53/2007 a z 19. mája 2010 sp. zn. 5 Cdo 34/2010). Strana má nepochybne právo byť prítomná na pojednávaní a ak jej vážna prekážka bráni sa zúčastniť, má právo požiadať o jeho odročenie. Výkon týchto práv však nesmie brániť druhej sporovej strane v realizácii jej práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.

4. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa žalobca obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vychádza predovšetkým z čl. 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty a ďalej z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb (viď Nález Ústavného súdu SR z 3. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 69/2011).

5. Popri dôležitom dôvode na odročenie termínu pojednávania na návrhy strany, resp. jej zástupcu sporu musí byť kumulatívne splnený aj predpoklad, že od strany, resp. jej zástupcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (§ 183 ods. 1 CSP). Tento druhý zákonný predpoklad spresňuje § 183 ods. 2, pokiaľ je zástupcom strany, ktorá žiada o odročenie pojednávania, advokát, a dôvod na odročenie pojednávania existuje na jeho strane. Zákon vytvára konštrukciu, že ak je strana zastúpená advokátom a tento požiada o odročenie termínu pojednávania z dôvodu existencie prekážky na jeho strane, vždy od neho možno spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Z uvedeného pravidla existujú dve výnimky: a) existencia dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním, b) advokát súdu preukáže, že strana odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom.

6. S poukazom na vyššie uvedené, v prejednávaní veci nebola splnená ani jedna z podmienok pre odročenie pojednávania. Dôvod na odročenie pojednávania bol na strane právneho zástupcu žalovaných. Súd je toho názoru, že v prejednávaní veci nie sú u právneho zástupcu žalovaných splnené podmienky v zmysle ust. § 183 ods. 2 veta prvá CSP, nakoľko u právneho zástupcu žalovaných nejde o dôvod, ktorý nastal krátko pred pojednávaním (predvolanie na termín pojednávania dňa 20.10.2020 v súdnej veci prevzal dňa 25.07.2020 a upovedomenie obhajcu o termíne hlavného pojednávania vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra sp. zn. 33T/38/2018 je datované 06.08.2020) a taktiež nie je splnená ani podmienka dôvodnosti trvania na osobnom zastupovaní Mgr. Rybánskym (ktorá ani nebola preukázaná vyjadrením samotných žalovaných), keďže ako advokát, v rámci svojho právnického vzdelania môže poskytovať svojmu klientovi právnu službu vo všetkých oblastiach práva a v prejednávaní veci nejde o špecifickú oblasť civilného práva ako napr. autorské právo, právo priemyselného vlastníctva atď. alebo inú oblasť práva ako napr. trestné právo, správne právo a tak právne služby v tejto prejednávaní veci mohol žalovaným poskytnúť ktorýkoľvek advokát, ktorý sa venuje civilnému právu, a preto ani prípadná požiadavka žalovaných na osobné zastupovanie Mgr. Rybánskym nie je v prejednávaní veci dôvodná. V danom prípade má prednosť konanie súdu bez zbytočných prieťahov (čl. 5 CSP). Súd zdôrazňuje, že primárny je záujem na hospodárnom prejednaní veci, nie záujem strany resp. advokáta a dôvody na strane advokáta môžu byť akceptované ako dôležitý dôvod na odročenie pojednávania iba vo výnimočných prípadoch, čo v prejednávaní veci splnené nebolo.

7. Z vyššie rozvedených dôvodov, súd mal splnené všetky zákonné podmienky, aby mohol na pojednávaní dňa 20.10.2020 riadne konať a rozhodnúť v neprítomnosti žalovaných a ich právneho zástupcu, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 183 ods. 1 veta prvá CSP a od právneho zástupcu žalobcu bolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechal zastúpiť (viď § 183 ods. 1 veta druhá CSP).

8. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalovaným bol poskytnutý špecifický produkt, a to medziúver, na základe ktorého boli vedené dva samostatné účty. Jeden bol sporiaci účet a druhý medziúverový, preto výsledná istina, tak ako ju špecifikovali vo vyjadrení na základe výzvy súdu, je výsledkom preúčtovania týchto dvoch účtov. K preúčtovaniu dochádza iba v dvoch prípadoch, a to buď ak žalovaní riadne splácajú úver a do pridelenia cieľovej sumy dôjde k preklopeniu na stavebný úver, ktorého úroková sadzba je samozrejme v prospech žalovaných, avšak v druhom prípade k preúčtovaniu dochádza, ak žalovaní nedodržia svoju platobnú disciplínu a v zmysle úverovej zmluvy

dôjde k predčasnému zosplatneniu. Vtedy istina predstavuje výsledok preúčtovania týchto dvoch účtov. V poslednom vyjadrení presne definovali, aká výška bola započítaná na príslušenstvo, to sú úroky a náklady za poskytnutie úveru, a aká výška bola uhradená na istinu, a to všetko v súlade s úverovou zmluvou a s právnymi predpismi SR. Keďže ide o špecifický produkt, na ktorý má žalobca bankové povolenie, už bližšiu špecifikáciu žalobca nevie poskytnúť. Vyhlásenie predčasnej splatnosti žalobca realizoval na základe článku VII. ods. 3 úverovej zmluvy. Zároveň ohľadom podpisu žalovaných na VOP v zmysle komentáru k OZ, podotkol, že podpisy na prílohách a VOP, či poisťných podmienkach sa nevyžadujú, keďže sú inkorporované v zmluve, ktorá obsahuje ich podpisy. Túto námietku žalovaných preto považoval za nedôvodnú. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania uviedol, že k žiadosti okamžitého zosplatnenia úveru došlo 28.04.2017 a k iniciovaniu súdneho konania prostredníctvom návrhu na vydanie dňa 16.11.2017. Z uvedeného vyplýva, že k premlčaniu za žiadnych okolností nemohlo dôjsť. Vzhľadom na uvedené a na doplnené dokazovanie súdom I. inštancie na bližšiu špecifikáciu nimi uplatneného nároku, kde opätovne zdôraznil, že detailnejšie výpočet nemožno uviesť, žiadal, aby súd žalobe vyhovel. Doplnil, že od zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu zo strany žalovaných nedošlo k žiadnemu vyjadreniu k meritu veci, pričom mali dostatočný priestor na jeho využitie a nevyužili ho.

9. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými bola dňa 23.09.2015 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 31891061/7930 (ďalej zmluva), na základe ktorej poskytol žalobca ku zmluve o stavebnom sporení č. 31891061 žalovaným na základe ich žiadosti medziúver vo výške 35.000 eur, ktorý žalovaní čerpali vo výške 33.809,15 eura. Je nepochybné, že táto zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, keďže žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal a žalovaní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ako aj skutočnosť, že ide o predtlačенú formulárovú (typovú) zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť jej obsah, teda žalovaní majú v tomto zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa. Právny vzťah, založený predmetnou zmluvou je teda potrebné posudzovať nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, ale aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy. Zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanými je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku a predstavuje tzv. absolútny obchod, avšak ako spotrebiteľská zmluva sa spravuje aj ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prejednávanej veci sa zároveň jedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. Preskúmaním obsahu Zmluvy súd zistil, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré sú vyžadované na jej platnosť (§ 9) ako aj tie, ktorých absenciu zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje tým, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1). Žalobca teda má nárok na úroky, ako aj poplatky vyplývajúce zo zmluvy. Súdnym prieskumom zároveň nebola zistená prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok v predmetnej zmluve a ani ustanovení, ktoré by spôsobovali neplatnosť niektorého z nich pre jeho rozpor s dobrými mravmi, resp. so zákonom. Na základe predmetnej Zmluvy sa žalovaní zaviazali do pridelenia cieľovej sumy poukazovať na medziúverový účet pravidelné mesačné vklady vo výške 301 eur, ktoré následne žalobca rozúčtoval na sporiteľský účet - 0,28 % z cieľovej sumy (98 eur) - čl. IV. ods. 2 Zmluvy a medziúverový účet - 0,58 % z cieľovej sumy (203 eur) - čl. III. ods. 3 zmluvy. Z výpisov z medziúverového účtu bolo preukázané, že žalovaní tieto svoje zmluvné povinnosti porušili a medziúver v dohodnutých splátkach nesplácali, od uzavretia zmluvy uhradili 10 splátok po 301 eur, do omeškania sa dostali pri splátkach splatných v októbri a novembri 2016, potom už vložili len sumu 429,65 eura v decembri 2016 a od roku 2017 neuhradili nič. Z uvedeného dôvodu žalobca ku dňu 28.04.2017 vyhlásil v súlade s čl. VII. ods. 3 Zmluvy mimoriadnu splatnosť úveru, v dôsledku čoho žalovaným vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi celú dlžnú sumu aj s úrokmi. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca zúčtoval sumu nasporenú na vkladovom (sporiteľskom) účte stavebného sporenia vo výške 824,03 eura so sumou dlhu žalovaných na účte medziúveru a ku dňu zosplatnenia výška dlhu predstavovala 34.943,69 eura. K zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte došlo nasledovne: + 26,51 eura (sporiteľský účet rok 2015) - 34.404,94 eura (medziúverový účet rok 2015) + 813,35 eura (sporiteľský účet rok 2016) - 244,32 eura (medziúverový účet rok 2016) - 839,86 eura (sporiteľský účet rok 2017) - 294,43 eura (medziúverový účet rok 2017) = suma (-) 34.943,69 eura. V tejto sume je zahrnutá aj položka zo dňa 01.05.2017 vo výške 18,49 eura, ktorá bola zaúčtovaná v deň zosplatnenia, pričom v tejto časti bola žaloba právoplatne zamietnutá. Úrok z medziúveru za rok 2015 bol zaúčtovaný vo výške 463,79 eura, za rok 2016 vo výške 2.426,71 eura a za rok 2017 vo výške 791,17 eura. V súlade s čl. VII. bod 1 Zmluvy bol žalovaným zaúčtovaný aj úrok za oneskorenie splátok v roku 2016 vo výške 12,26 eura a v roku 2017 vo výške 22,25 eura (bez sumy 18,49 eura, v ktorej

časti bola žaloba právoplatne zamietnutá). Poplatky za vedenie sporiteľského účtu vo výške 18 eur za roky 2015, 2016, 2017, poplatky za výpisy zo sporiteľského účtu v roku 2015 - 1 euro, v roku 2016 - 2,30 eura a poplatky za výpisy z medziúverového účtu v rokoch 2015 a 2016 - 2 x 5 eur boli zaúčtované v súlade sadzobníkmi poplatkov účinnými od 01.07.2014, 01.01.2016 a 15.01.2017. Rovnako tak bol v súlade so zmluvou a sadzobníkmi poplatkov vyrubený žalovaným poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení (0,9 % z cieľovej sumy) v roku 2015, 2016 - 2 x 52,50 eura, v roku 2017 v sume 210 eur, ako aj poplatok za poskytnutie medziúveru vo výške 330 eur (1,2 % z cieľovej sumy, max. 330 eur). Poplatok za uzavretie zmluvy bol v roku 2015 vyúčtovaný vo výške 52,50 eura (i v roku 2016 v rovnakej výške), keďže v zmysle sadzobníkov poplatkov je ročne splatná 1/6 z výšky poplatku k 1.1., resp. ku dňu otvorenia účtu; celková suma poplatku predstavovala 315 eur; t. j. 0,9 % z cieľovej sumy. V roku 2017 po zosplatnení úveru bola doúčtovaná zvyšná časť poplatku, t. j. 210 eur. Napokon v súlade so Zmluvou (čl. VII. bod 1) a sadzobníkmi poplatkov boli vyúčtované aj poplatky za upomienky v roku 2016 - 3 upomienky x 19 eur a v roku 2017 - 4 upomienky x 19 eur, keďže bolo nesporné, že žalovaní boli v omeškaní s uhrádzaním vkladov podľa zmluvy a žalobca ich vyzýval na úhradu dlžných súm. Vo vzťahu k námietkam žalovaných, ktoré sa týkali započítavania ich platieb na poskytnutý medziúver, súd zdôrazňuje skutočnosť jasne a zrozumiteľne uvedenú v zmluve, a to, že splátkou medziúveru (203 eur) sa uhrádzajú úroky z poskytnutého medziúveru a poplatky súvisiace s medziúverom, tzn. nie je vytváraný kapitál na čiastočné splatenie medziúveru; za účelom vytvorenia kapitálu - nasporenej sumy bola preúčtovaná suma vo výške 98 eur na sporiteľský účet, pričom táto nasporená suma slúži pri pridelení stavebného úveru na čiastočné splatenie poskytnutého medziúveru. Zároveň je súd toho názoru, že od žalobcu nemožno požadovať ešte ďalšiu špecifikáciu pohľadávky, keďže sa v prípade medziúveru k stavebnému úveru jedná o špecifický bankový produkt, navyše spôsob započítavania platieb žalovaných žalobca uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 24.07.2020 a žalovaní ho žiadnym spôsobom nespochybnili. Z týchto dôvodov súd zaviazal žalovaných na úhradu sumy 34.925,20 eura, pričom v tomto smere súd vychádzal tiež z nesporného skutkového tvrdenia žalobcu, že zo strany žalovaných nedošlo po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu ani k čiastočnej úhrade dlhu.

10. Vo vzťahu k námietkam žalovaných súd uvádza, že v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, žalovaní žiadne nové námietky neuvádzali, pridržali sa predchádzajúcich. Tie však už boli predmetom prieskumu odvolacieho súdu a ten ich vyhodnotil ako nedôvodné, s výnimkou jednej námietky týkajúcej sa spôsobu započítavania splátok žalovaných na poskytnutý úver, k čomu sa súd vyjadril v odseku 61. Žalobca vo svojom vyjadrení doručenom súdu 24.07.2020 uviedol podrobný rozpis žalovanej pohľadávky aj s prehľadom započítavania jednotlivých splátok žalovaných, pričom toto vyjadrenie prevzal právny zástupca žalovaných dňa 16.08.2020 a žiadnym spôsobom ho nenamietal.

11. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa, navyše za situácie, keď z úverovej zmluvy vyplýva, že táto spĺňa všetky požiadavky kladené na ňu zákonom, je celkom jasná a zrozumiteľná, spotrebiteľovi boli poskytnuté finančné prostriedky, o ktoré žiadal, bola mu známa celková suma k zaplaceniu, výška úrokov a splátok. Námietky žalovaných súd vyhodnotil ako účelové a smerujúce k tomu, aby sa zbavili svojej povinnosti splniť dlh. Žalobca preloženými výpismi z medziúverového ako aj sporiteľského účtu preukázal ako a kedy žalovaní splácali žalovanú pohľadávku a ako tieto splátky započítaval. Všetky poplatky a spôsob započítavania vkladov/splátok bol prehľadne uvedený aj v samotnej zmluve. Vo vzťahu k listu zo dňa 28.04.2017, ktorým žalobca zosplatnil predmetný úver, kde žalovaní namietali, že žalobca nešpecifikoval o porušenie akej zmluvnej podmienky sa jedná, súd uvádza, že táto námietka je úplne nedôvodná, keďže žalobca v zosplatnení jasne uviedol, že úver zosplatnil pre porušenie záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy - nesplácanie úveru. Uvedená skutočnosť nesporne vyplýva aj z predložených výpisov z medziúverového a sporiteľského účtu za rok 2017, podľa ktorého žalovaní neuhradili žiadnu splátku/vklad, pričom opak žalovaní ani netvrdili a ani nepreukázali. Možnosť zosplatnenia je uvedená v samotnej úverovej zmluve (čl. VII. ods. 3), a teda nielen odkazom na VOP, pričom aj odvolací súd vo vzťahu k tejto námietke žalovaných konštatoval, že nie je dôvodná. Vo vzťahu k námietkam žalovaných týkajúcich VOP, keďže mali zato, že nimi viazaní nie sú, nakoľko ich nepodpísali, súd uvádza, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu ani nebolo potrebné odvolávať sa na znenie VOP z dôvodu, že všetky rozhodujúce zmluvné dojednania boli obsiahnuté v samotnej zmluve. Navyše sa súd v tomto smere plne stotožňuje s vyjadrením žalobcu, že podpisy žalovaných na prílohách a VOP, či poisťných podmienkach sa nevyžadujú, keďže sú inkorporované v zmluve, ktorá obsahuje ich podpisy.

12. Námieta premĺčania vznesená žalovanými bola celkom zjavne nedôvodná. Úver bol zosplatnený dňa 28.04.2017, pričom aplikujúc ust. § 103 OZ, k zosplatneniu došlo pre nezaplatenie splátky splatnej v novembri 2016 (suma 429,65 eura bola započítaná na splátku splatnú v októbri 2016). Žaloba bola podaná na súd dňa 17.11.2017, teda k premĺčaniu pohľadávky žalobcu nepochybne nedošlo.

13. V prejednávanej veci bolo nesporné, že žalovaní sa s plnením žalovanej pohľadávky dostali do omeškania, preto ich súd zaviazal v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013 k úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34.925,20 eura od 29.04.2017, t. j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru do zaplatenia.

14. Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

15. Z citovaných ustanovení CSP vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu o žalobe na peňažné plnenie, zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote. Na každú jednu výnimku z pravidla musia potom existovať dôvody, ktoré je potrebné riadne odôvodniť, čo platí aj pri odôvodňovaní rozhodnutia, a to či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určenie ich výšky a podmienok splatnosti. Pri určovaní výšky splátok je potrebné prihliadnuť na príjmy a výdavky, resp. majetkové pomery povinného, na výšku priznaného plnenia, ale aj na hľadisko ochrany oprávneného, teda, či zdržaním v plnení súdom ustanovenej povinnosti nebudú nad primeranú mieru dotknuté záujmy oprávneného. Podľa ustálenej súdnej praxe by k zaplateniu celého dlhu i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcim nanajvýš nepochybne).

16. Žalovaní žiadali v konaní predchádzajúcom zrušujúceho rozhodnutiu odvolacieho súdu o splatenie dlžnej sumy v splátkach po max. 50 eur mesačne. Svoje tvrdenie o nepriaznivej finančnej či sociálnej situácii žalovaní ničím nepreukázali, a to ani v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, teda súd ani nemal možnosť ich žiadosť o povolenie splatenia dlžnej sumy v splátkach objektívne posúdiť, navyše navrhovaná výška splátok by bola s ohľadom na ustálenú súdnu prax neakceptovateľná. Z uvedených dôvodov súd uložil žalovaným zaplatiť dlžnú sumu v štandardnej lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovaným. O výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

18. Záverom súd uviedol, že pokiaľ sa v rozsudku nezoberal všetkými argumentmi strán sporu, urobil tak z dôvodu, že ich nepovažoval pre rozhodnutie vo veci samej za rozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

19. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalovaní prostredníctvom právneho zástupcu, z dôvodov podľa § 355 CSP s prihliadnutím na § 365 písm. b), e), g) a h) CSP. Poukazujúc na prvý menovaný odvolací dôvod, žalovaní majú zato, že neboli splnené podmienky na vykonanie pojednávania v neprítomnosti žalovaných, ako i ich právneho zástupcu. Právny zástupca (PZ) žalovaných riadne zdokladoval kolízny stav pojednávania, pričom je z pohľadu žalovaných nutné poukázať na to, že kolízne pojednávanie bolo vytýčené vo väzobnej trestnej veci, ktoré sa vybavujú prednostne. Z uvedeného dôvodu nebolo z objektívnych dôvodov možné zaistiť účasť PZ žalovaných na pojednávaní v tejto veci.

20. K otázke substitučného zastúpenia žalovaní zdôrazňujú, že k ich terajšiemu právnomu zástupcovi majú plnú dôveru a žiadnemu inému advokátovi v tejto veci nedôverujú natoľko, aby mohli súhlasiť

so substitučným zastúpením. Otázkou zložitosti, resp. špecifickosti prejednávanej veci (i keď oblasť spotrebiteľských úverov je podľa názoru žalobcov nutné označiť ako nie bežnú a teda špecifickú), ktorou súd prvej inštancie dôvodí zamietnutie návrhu na odročenie pojednávania, je nutné vo vzťahu k dôvere medzi advokátom a klientom absolútne nepodstatná. V tejto súvislosti žalovaní poukazujú na súdom označené ustanovenie § 183 ods. 2 poukazujúc pritom na to, že voči žiadnemu advokátovi žalovaní neprechovávajú dôveru, aby mohli s pokojným vedomím súhlasiť so substitučným zastúpením.

21. Otázka dôvery medzi advokátom a klientom tvorí imanentnú súčasť právneho zastupovania klienta, bez ktorej nemožno právne zastupovanie vykonávať (viď § 22 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii). Táto zložka je podľa názoru žalovaných ešte viac umocnená v súdnom konaní, keďže v prípade neúspechu v konaní je potrebné k nákladom na právne zastupovanie prirátat i eventuálne priznanie nároku na náhradu trov protistrane. V tejto veci žalovaní vnímajú otázku dôvery voči splnomocnenému advokátovi s ohľadom na hodnotu prejednávanej veci (spornú sumu) priam ako otázku existenčnú.

22. Z uvedeného dôvodu nebolo možné zo strany žalovaných súhlasiť so substitučným zastúpením, na základe čoho vnímajú odročenie pojednávania ako jedinú prípustnú možnosť, aby bolo zachované ich právo na spravodlivý súdny proces.

23. Žalovaní po oboznámení sa s obsahom napádaného rozhodnutia konštatujú, že súd prvej inštancie zrejme nemožno považovať za zástancu „bezbrehej“ ochrany spotrebiteľa (viď bod 53 rozsudku). Žalovaní však poukazujú a zároveň zdôrazňujú to, že sú ako spotrebiteľia slabšou stranou, na čo pamätá i zákonodarca v ustanoveniach CSP, zmysle ktorých je ochrana slabšej strany ich legitímnym očakávaním.

24. V ďalšom žalovaní opätovne namietajú, že žalobca ani v podaní zo dňa 24.07.2020, ako ani na nariadenom pojednávaní nevysvetlil spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, ako to vyžaduje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca vo svojom vyjadrení iba rozdelil splátku úveru podľa jej cieľového určenia avšak opätovne nešpecifikoval, na čo konkrétne započítal tú ktorú finančnú čiastku. Žalobca vo vyjadrení z 24.7.2020 uvádza, že časť splátky vo výške 0,58 % z cieľovej sumy (203,- eur) mala byť použitá na úhradu úrokov a poplatkov medziúveru, Žalovaný však už nešpecifikoval aká časť tejto sumy bola použitá na úhradu úrokov a akých (zmluvných, sankčných,..) a aká suma bola použitá na poplatky. Uvedené nemožno vyvodit' ani z tabuľky na 2 strane vyjadrenia žalobcu z 24.7.2020. Toto tvrdenie žalobcu je teda nepreskúmateľné.

25. Na základe uvedeného je preto nutné z pohľadu žalovaných skonštatovať, že žalobca nedostal svojej povinnosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, na čo okrem iného poukázal i odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí.

26. Výšku žalobného nároku preto žalovaní považujú za nepreukázanú a teda i naďalej spornú.

27. Žalovaní ďalej namietajú avizované započítanie sumy, ktorú žalovaní v splátkach nasporili (813,35 eur) voči ich domnelému dlhu. Uvedená suma predstavuje totiž, majetok žalovaných, ktorý si žalovaní nasporili a bez ich súhlasu nie je podľa ich názoru možné na túto sumu nijako siahnuť bez exekučného titulu. Takéto konanie žalovaní vnímajú ako prejav svojvôle žalobcu, pričom žalovaní poukazujú na to, že tieto nároky neboli ani spôsobilé na započítanie v zmysle ustanovenia § 580, resp. § 581 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí tento neoprávnený zápočet nespochybnil a žalobe v tejto časti vyhovel, žalovaní namietajú, že napádaným rozhodnutím boli ukrátení na práve vlastniť majetok (Čl. 20 Ústavy SR).

28. V tejto časti sa podľa názoru žalovaných napádané rozhodnutie navyše javí i ako trpiace nedostatkom odôvodnenia, keďže v odôvodnení napádaného rozhodnutia nemožno nájsť úvahy súdu prvej inštancie, z ktorých by bolo možné dovodiť aspoň náznaky posúdenia započítania nasporenej sumy žalovaných voči nároku žalobcu. Žalovaní v tomto smere považujú napádané rozhodnutie za nepreskúmateľné a teda napíňajúce znaky arbitrárnosti.

29. Žalovaní zastávajú názor, že ani v následnom konaní po zrušení prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie neboli odstránené nedostatky a námietky žalovaných, ktorým prisvedčil i odvolací súd.

30. Žalovaní ďalej poukazujú na výrok súdu prvej inštancie o trovách, ktorý nepochybne súvisí s úspechom v konaní, avšak tento je vzhľadom na vyššie uvedené z pohľadu žalovaných nutné označiť za predčasný. Žalovaní zároveň špeciálne poukazujú na ich pozíciu slabšej strany v tomto konaní, pričom aj pri úspechu žalobcu v konaní vidia dôvod hodný osobitného zreteľa (spočívajúci najmä v postavení Žalovaných ako slabšej strany) na použitie ustanovenia § 257 CSP a nepriznať náhradu trov konania.

31. V nadväznosti na uvedené, ako aj s poukazom na horeuvedené a citované odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), e), g), h) CSP a zároveň s poukazom na to, že rozhodnutie trpí nedostatkom dôvodov, čo ho činí nepreskúmateľným a arbitrárnym, Žalovaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhujú, aby odvolací súd napadnutý Rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 20.10.2020, sp. zn. 18Csp/23/2018-319 v celom rozsahu zrušil a vrátil súdu prvej inštancie s pokynmi na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

32. V prípade, ak odvolací súd zvolí postup podľa ustanovenia § 388 CSP, Žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhujú, aby odvolací súd napadnutý Rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 20.10.2020, sp. zn. 18Csp/23/2018-319, zmenil tak, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietne, a zároveň aby zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania tak, že Žalovaným prizná nárok na náhradu trov konania v plnej výške (100 %).

33. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že po vrátení veci odvolacím súdom nariadil Okresný súd Galanta pojednávanie na prejednanie veci samej na deň 20.10.2020 o 10,15 hod. Advokátovi žalovaných bolo predvolanie doručené dňa 25.7.2020. Žalovaní, ani ich právny zástupca, sa ho však nezúčastnili. Advokát žalovaných ospravedlnil svoju neúčast' až v deň pojednávania a zároveň požiadal o jeho odročenie bez prejednanja veci. Argumentoval kolíziou s iným pojednávaním v trestnej veci.

34. Súd po náležitom preskúmaní zistil, že nie je daný ani jeden dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, a preto priznal žalobcovi jeho legitímny nárok voči žalovaným aj v ich neprítomnosti. Inštitút odročenia pojednávania je totiž sporovými stranami častokrát využívaný na realizovanie procesných obštrukcií. Kolízia pojednávania preto nie je bez ďalšieho akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytýčeného pojednávania.

35. Žiadosť advokáta o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie je úplná a môže reálne viesť k jeho odročeniu bez prejednanja veci iba vtedy, ak advokát už v žiadosti uvedie: a) kedy sa o kolízii dozvedel, b) čo bráni alternatívnemu riešeniu (substitúcia), c) aké efektívne opatrenia prijal na zabezpečenie prejednanja veci na tomto pojednávaní a pod. Navyše, treba zohľadňovať, že záujem advokáta v sporovom konaní je až druhoradý. Primárny je záujem na hospodárnom a efektívnom prejednaní veci bez zbytočných prietahov (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C.H.BECK, Praha 2016, s. 683).

36. Žiadosť advokáta žalovaných zo dňa 19.10.2020 bola preto neúplná a nemohla byť podkladom pre odročenie pojednávania vytýčeného na termín 20.10.2020.

37. Popri dôležitom dôvode na odročenie termínu pojednávania na návrh advokáta musí byť kumulatívne splnený aj predpoklad, že od strany, resp. jej právneho zástupcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (§ 183 ods. 1 v spojení s § 183 ods. 2 CSP). Zákon tak vytvára konštrukciu, že ak je strana zastúpená advokátom a ten požiada o odročenie pojednávania z dôvodu prekážky na jeho strane, vždy od neho možno spravodlivo požadovať, aby sa nechal zastúpiť iným advokátom. Od daného pravidla existujú dve výnimky: i) existencia dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním, ii) advokát súdu preukáže, že strana odôvodnene trvá na jeho osobnom zastúpení.

38. Uvedená výnimka v prejednávanej veci nebola naplnená, keďže je nesporné, že advokát žalovaných mal nepochybne vedomosť o kolízii pojednávania ďaleko skôr, ako v deň pojednávania, resp. deň pred ním. Upovedomenie obhajcu o termíne hlavného pojednávania je totiž datované ku dňu 6.8.2020. Právny zástupca žalovaných mal tak viac ako dva mesiace na to, aby zabezpečil účasť substituenta na pojednávaní konanom pred Okresným súdom Galanta.

39. Skutočnosť, že strana sporu odôvodnene trvá na osobnom zastúpení konkrétnym advokátom musí byť súdu náležite preukázaná. Pri skúmaní odôvodnenosti osobného zastúpenia treba prihliadať na to, či predmetom súdneho prieskumu nie je špecifická oblasť práva, ktorému sa venuje len užší okruh advokátov (napr. právo duševného vlastníctva, trestné právo, právo priemyselného vlastníctva atď.). S posudzovaním uvedenej výnimky sa súd náležite vysporiadal v odseku 15 napádaného rozhodnutia. Jednoznačne uviedol, že predmet konania sa nedotýka špecifickej oblasti práva, a preto dôvod na osobné zastúpenie nebol daný. Oblasť „spotrebiteľských úverov“ nemožno označiť za špecifickú, ako sa mylne domnievajú žalovaní. Samotná dôvera právnenému zástupcovi na preukázanie odôvodnenosti trvania na jeho osobnom zastúpení nestačí. Inak, by dané pravidlo stratilo zmysel, opodstatnenie a viedlo by k jeho zjavnej obsolentnosti.

40. V prípade, ak konajúci súd poruší ktorékoľvek čiastkové právo strany sporu, toto porušenie je možné považovať za pochybenie zo strany súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, ktorý znemožňuje realizáciu procesných práv strany sporu, dosiahne takú intenzitu, ktorá odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 1239).

41. Žalovaní nepreukázali, že údajne nesprávny procesný postup súdu dosiahol požadovanú intenzitu, aby došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie svojím postupom vytvoril sporovým stranám rovnaký priestor na realizáciu svojich procesných práv, a preto odvolací dôvod žalovaných o porušení práva na spravodlivý súdny proces nemôže obstať. O to viac, že advokát žalovaných vo svojej žiadosti o odročenie pojednávania zo dňa 19.10.2020 výslovne počítal aj s možnosťou, že súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhoví, a pre tento prípad zotrval na svojich doterajších námietkach.

42. Navyše zdôrazňuje, že po vrátení veci Krajským súdom v Trnave, žalobca podaním zo dňa 24.7.2020 reagoval na výzvu súdu prvej inštancie a uviedol podrobný rozpis žalovanej pohľadávky. Žalovaní sa k špecifikácii žalobcovho nároku nevyjadrili a nenamietali jeho výpočet. Skutkové tvrdenia žalobcu v identifikovanom vyjadrení sa preto v súlade s § 151 ods. 1 CSP považujú za nesporné a žalovaní ich nemôžu dodatočne, účelovo, nehospodárne a generálne namietat až v odvolacom konaní.

43. Žalovaní argumentujú, že sú ako spotrebiteľia slabšou stranou „na čo pamätá i zákonodarca v ustanoveniach CSP, v zmysle ktorých je ochrana slabšej strany ich legitímnym očakávaním.“

44. Nepochybne, spotrebiteľ je slabšou stranou, a preto § 290 a nasl. CSP modifikuje v jeho prospech priebeh konania. Avšak, ak je zastúpený advokátom, pojmovo stráca postavenie slabšej strany v konaní, pretože disponuje kvalifikovanou právnou pomocou. Navyše, strana (bez ohľadu na to, či ide o spotrebiteľa) má povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu - povinnosť substancovane tvrdiť.

45. Žalovaní (zastúpení advokátom) doteraz neuviedli, aká má byť správna výška žalobcovho nároku, ktorý rozporujú. Neuviedli, akým spôsobom mal žalobca započítať jednotlivé splátky, keďže namietajú ich správnosť.

46. Žalovaní si tak nespĺnili svoju procesnú povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Následkom porušenia tejto povinnosti žalovaných je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, nezohľadní ich procesnú obranu. Súdná nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované, keďže nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 571).

47. Podotýka, že žalovaní ani v odvolacom konaní nešpecifikovali svoje námietky voči uplatnenému nároku žalobcu, a opätovne zotrvali iba na jeho generálnom popretí, spoliehajúc sa na ich „spotrebiteľské postavenie“.

48. Poukázal i na Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.10.2018 č. k. 17Co/364/2017-151 a tiež i na Nález pléna Ústavného súdu SR zo dňa 7.2.2018 PL. ÚS 11/2016-60, publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 1/2018: „aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom.“ (ods. 46).

49. Vzhľadom aj na už vyššie uvedené, žalovaní až absurdne namietajú, že žalobca započítal nasporenú sumu vo výške 824,03 eur na čiastočné uspokojenie svojej pohľadávky bez súhlasu žalovaných a v rozpore s § 580 OZ, resp. § 581 OZ.

50. V zmysle čl. IV ods. 2 úverovej zmluvy: „Na vytvorenie nasporenej sumy v minimálnej výške, ktorá je jednou zo zmluvných podmienok pre pridelenie stavebného úveru, klient realizuje počas trvania medziúveru odporúčaný mesačný vklad na sporenie vo výške 0,28 % z cieľovej sumy. Nasporená suma slúži pri pridelení stavebného úveru na čiastočné splatenie poskytnutého medziúveru a zabezpečuje spolu s prideleným stavebným úverom návratnosť pohľadávky z medziúveru.“

51. Podľa čl. VII ods. 5 úverovej zmluvy: „V prípade žiadosti o okamžité splatenie medziúveru stavebná sporiteľňa zúčtuje dlžnú sumu na medziúverovom účte s nasporenou sumou na sporiteľskom účte ku dňu žiadosti o okamžité splatenie.“

52. Nasporená suma nie je pohľadávkou žalovaných voči žalobcovi, ako sa mylne domnievajú. Žalovaným bol poskytnutý špecifický bankový produkt (mediúver). Špecifickosť medziúveru spočíva v tom, že slúži na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na riadny stavebný úver (čl. I ods. 2 úverovej zmluvy). Z tohto dôvodu sú pri tomto druhu bankového produktu vedené dva účty, a to sporiteľský účet a medziúverový účet. Ak poberateľ úveru splní všetky podmienky pre pridelenie cieľovej sumy a vzniku nároku na stavebný úver v zmysle zákona o stavebnom sporení, medziúver sa transformuje na stavebný úver vo výške rozdielu medzi zostatkom dlžnej sumy na medziúverovom účte a nasporenou sumou, ktorá je zvlášť evidovaná na sporiteľskom účte. O obdobný zúčtovací postup ide aj v prípade, ak dôjde k predčasnému zosplatneniu úveru (najčastejšie z dôvodu porušenia platobnej disciplíny, ako u žalovaných). Suma nasporená na sporiteľskom účte je preúčtovaná na medziúverový účet a použitá na čiastočné uspokojenie zosplatnenej pohľadávky (v danom prípade ide o nasporenú sumu vo výške 824,03 eur).

53. Nasporenie sumy v požadovanej výške je podmienkou na poskytnutie stavebného úveru, pričom uvedené zhromažďovanie peňažných prostriedkov na sporiteľskom účte je od začiatku zmluvného vzťahu (a najmä z povahy daného bankového produktu) určené výlučne na čiastočné splnenie medziúveru. Preto, ak dôjde k predčasnému zosplatneniu medziúveru, žalobca je oprávnený, v súlade s čl. VII ods. 5 úverovej zmluvy, použiť tieto finančné prostriedky na čiastočné uspokojenie svojej pohľadávky. Nemožno tak súhlasiť s tvrdením, že žalobca postupoval bez súhlasu žalovaných a v rozpore s § 580 OZ, resp. 581 OZ. Žalovaní boli kontrahentmi úverovej zmluvy a oboznámení s jej jednotlivými ustanoveniami. Svojimi podpismi nepochybne súhlasili s podmienkami medziúveru, resp. stavebného úveru.

54. Žalovaní sa nestotožňujú ani s výrokom o nároku na náhradu trov konania, keďže údajne je ho potrebné označiť za predčasný. Špeciálne (opätovne) poukazujú na ich pozíciu slabšej strany. Práve pre svoje postavenie požadujú aplikáciu § 257 CSP.

55. Žalobcovi nie je zrejmé, prečo by samotná skutočnosť, postavenie spotrebiteľa, odôvodňovala aplikáciu § 257 CSP. Už z gramatického výkladu je zjavné, že musia existovať výnimočné okolnosti (hodné osobitného zreteľa), aby súd mohol použiť dané ustanovenie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Samotné postavenie strany, ako spotrebiteľa, nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Zároveň sa žalovaní v priebehu celého konania nedovoľovali ani jeho použitia a nepredložili dôkazné prostriedky preukazujúce jeho možnú aplikáciu.

56. Pritom nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznami, pričom táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 942).

57. Nemožno tak súhlasiť s tvrdením žalovaných a považovať výrok o nároku na náhradu trov konania za predčasný. Vzhľadom na prezentované skutočnosti sa žalobca domáha, aby Krajský súd v Trnave napadnutý rozsudok, v zmysle 387 ods. 1 CSP a § 390 CSP, ako vecne správny potvrdil.

58. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedli, že Žalobca vo svojom Vyjadrení vcelku rozsiahle čerpá z ním prezentovanej publikácie, zrejme s úmyslom navodiť obraz akejkoľvek všeobecnej správnosti jeho argumentácie. Zaiste nespochybňujú odbornosť autorov publikácie je však nutné brať na zreteľ, že táto netvorí súčasť štátom aprobovaného výkonného portfólia zákonných ustanovení. Okrem toho pri porovnaní publikácie - s citovaným textom žalobcu vcelku umne z publikácie cituje striktno ohraničený (vybraný) text hodiaci sa k jeho argumentácii. Odhliadnuc od uvedeného, žalovaní vo svojom vyjadrení zotrvávajú na všetkých svojich námietkach prezentovaných v podanom odvolaní, pričom poukazujú na to, že každý prípad, resp. súdnu vec je potrebné vnímať jednotlivo so všetkými jej špecifikami.

59. Žalovaní preto opätovne zdôrazňujú, že napriek ich snahe, pokus o substitučné zastúpenie sa nepodaril, a to z dôvodov už uvedených v podanom odvolaní, na ktorých žalovaní naďalej zotrvávajú. S odkazom na aspekt dôvery žalovaní neprijímajú možnosť substitučného zastúpenia a trvajú na jeho osobnej účasti na pojednávaní. Pojednávanie v tejto veci sa však vzhľadom k prezentovaným okolnostiam zo strany právneho zástupcu žalovaných nebolo možné zúčastniť osobne a preto bolo namieste pojednávanie odročiť. Ako už bolo taktiež spomínané i v podanom odvolaní, v prípade, ak by sa preukázalo zavinenie odročenia pojednávania zo strany žalovaných, žalobcovi súd môže priznať náhradu v zmysle ustanovenia § 256 ods. 2 CSP.

60. Vzhľadom na uvedené je z pohľadu žalovaných nutné odmietnuť; vyjadrenia žalobcu k uskutočneniu pojednávania bez toho, aby žalovaní boli ukrátení na svojich právach.

61. Žalovaní taktiež v celom rozsahu zotrvávajú aj na ostatných dôvodoch odvolania, ako i na odôvodnení s tým, že rázne odmietajú akékoľvek podsúvanie dôkaznej povinnosti, ktorá prislúcha výlučne žalobcovi. Žalovaní sa predsa počas celého konania (nielen po vrátení veci Krajským súdom v Trnave) aktívne bránia a dožadujú sa vysvetlenia a náležitého zdôvodnenia nároku žalobcu spolu so všetkými podrobnosťami, na ktoré majú legitímny nárok. Žalovaní zastávajú názor, že bez náležitého prieskumu nároku žalobou, nemôže byť rozhodnutie právne udržateľné, ak nie je možné identifikovať a následne posúdiť jednotlivé úkony žalobcu.

62. Nadväzujúc na predošlý odsek i vyjadrenia žalobcu k započítavaniu jednotlivých splátok, kde tento od žalovaných požaduje, aby uviedli, ako akým spôsobom mal žalobca započítavať splátky, je nutné označiť prinajmenšom za neprimerané. Je to predsa žalobca, ktorý započítaval jednotlivé splátky žalovaných.

63. Reagujúc taktiež na vyjadrenia žalobcu k námietke žalovaných voči výroku o trovách konania, žalovaní zotrvávajú na svojej doterajšej argumentácii a v celom rozsahu sa jej pridriavajú.

64. K vyjadreniu žalovaných sa vyjadril žalobca. V celom rozsahu zotrváva na svojej argumentácii, ktorú prezentoval vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 21.12.2020. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a naďalej sa domáha, aby ho aby Krajský súd v Trnave v zmysle 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

65. Žalovaní opakovane tvrdia, že uskutočnením pojednávania bez ich účasti (resp. ich právneho zástupcu) mali byť ukrátení na svojich právach a uplatnený nárok považujú za nepreukázaný.

66. K týmto námietkam už zaujali podrobné stanovisko vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 21.12.2020. Z tohto dôvodu iba v stručnosti poukazuje na nosnú argumentáciu a relevantné právne závery:

- advokátovi žalovaných bolo predvolanie na „sporné“ pojednávanie doručené dňa 25.7.2020. Žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu doručená až v deň pojednávania (20.10.2020);

- o kolidujúcom pojednávaní v trestnej veci mal advokát žalovaných vedomosť už od augusta 2020 (upovedomenie obhajcu o termíne hlavného pojednávania datované k 6.8.2020), preto mal dostatočný časový priestor na zabezpečenie účasti substituenta na niektorom z týchto pojednávani;

- žiadosť advokáta žalovaných zo dňa 19.10.2020 bola neúplná a nemohla byť podkladom pre odročenie pojednávania. Nebola podaná včas a navyše neobsahovala relevantné dôvody, pre ktoré by jej súd mohol vyhovieť. Kolíziu pojednávani totiž bez ďalšieho nemožno považovať za dôležitý dôvod, oprávňujúci súd rozhodnúť podľa § 184 ods. 1 CSP (uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 77/02, I.ÚS 68/1998);

- od advokáta možno vždy spravodlivo požadovať, aby sa nechal zastúpiť iným advokátom alebo zamestnancom, ktorého zamestnáva. Uvedené pravidlo obsahuje dve výnimky (bližšie špecifikované vo vyjadrení k odvolaniu), tie však neboli súdu prednesené a preukázané. Tvrdenia o dôvere k advokátovi za žiadaných okolností nemôžu postačovať a nenapĺňajú predpoklady odôvodneného trvania na osobnom zastúpení;

- aj v prípade, ak by advokát žalovaných uviedol skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé viesť k záveru o odročení pojednávania (čo odmieta), súd nie je povinný ich akceptovať, a to najmä vtedy, ak by sa takýmto odročením iba bezdôvodne predĺžilo konanie a došlo by k porušeniu princípu hospodárnosti (R 24/2016);

- súd sa náležite vysporiadal s tým, prečo konal v neprítomnosti žalovaných (ods. 8 - 16 odôvodnenia). Jeho postup tak nemožno považovať za arbitrárny, ako sa mylne domnievajú žalovaní. Advokát žalovaných pritom vo svojej žiadosti výslovne počítal s možnosťou, že jej súd nevyhovie. Pre tento prípad uviedol, že zotrváva na svojej doterajšej argumentácii;

- po vrátení veci Krajským súdom v Trnave, žalobca podaním zo dňa 24.7.2020 reagoval na výzvu súdu prvej inštancie a uviedol podrobný rozpis žalovanej pohľadávky. Žalovaní sa k špecifikácii žalobcovho nároku nevyjadrili a nenamietali jeho výpočet. Skutkové tvrdenia žalobcu v identifikovanom vyjadrení sa preto v súlade s § 151 ods. 1 CSP považujú za nesporné a žalovaní ich nemôžu dodatočne, účelovo, nehospodárne a generálne namietat' až v odvolacom konaní.

67. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

68. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom nároku žalobcu bolo (po čiastočnom späťvzatí) zaplatenie sumy 34.943,69 eur, úrok z omeškania vo výške 956,10 eur a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 34.943,69 eur od 11.11.2017 do zaplatenia a to titulom nedoplatkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie sumy 34.925,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34.925,20 eur od 29.04.2017 do zaplatenia vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. Nakoľko odvolanie podali žalovaní 1/ a 2/ voči vyhovujúcej časti, predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a vo zvyšnej zamietajúcej časti je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný. Odvolací súd svojím rozhodnutím pod č. k. 23Co/93/2019-273 zo dňa 29. apríla 2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil vec na nové konanie a nové rozhodnutie.

69. Súd prvej inštancie na základe rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodol v poradí druhým rozsudkom, ktorým zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 34.925,20 eura spolu

s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34.925,20 eura od 29.04.2017 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a voči ktorému podali žalovaní odvolanie.

70. Žalovaní v odvolaní namietali, že súd prvej inštancie neodročil pojednávanie napriek tomu, že právny zástupca žalovaných o odročenie pojednávania požiadal a žalobca nepreukázal výšku nároku, keď nie je zrejmé, akým spôsobom započítal splátky nimi uhradené a rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nepreskúmateľné.

71. Podľa § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

72. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

73. Právny zástupca žalovaných ako profesionálny zástupca strany je ako zástupca pre celé konanie povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Je to práve právny zástupca ako profesionálny zástupca, ktorému muselo byť zrejmé, že jeho ospravedlnenie nebude okresným súdom rešpektované a okresný súd bude vo veci konať o to viac, že jeho ospravedlnenie nemalo náležitosti, na ktoré poukazoval už žalobca a vzhľadom k tomu, že o termíne pojednávania sa dozvedel už júli 2020 a o kolízii pojednávania sa dozvedel v auguste 2020, pričom termín pojednávania bol vytyčený na 20.10.2020. (viď napr. IV. ÚS 183/2018 z 08.03.2018) Žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu doručená v deň pojednávania (to je 20.10.2020), pričom nemala všetky náležitosti, ktoré sa v zmysle ust. § 183 ods. 1 CSP vyžadujú a nebola doručená včas (§183 ods. 3 CSP). Odvolací súd nespochybňuje, že otázka dôvery medzi advokátom a klientom tvorí imanentnú súčasť právneho zastupovania klienta, bez ktorej nemožno právne zastupovanie vykonávať, avšak právny zástupca žalovaných si mal počínať tak, aby bola zachovaná aj hospodárnosť konania.

74. Kolízia pojednávania a pracovnej cesty zástupcu účastníka v tom istom termíne nie je bez ďalšieho akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytyčeného pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkolvek jeho žiadosti na odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti "dôležitého dôvodu" (§ 101 ods. 2 O.s.p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu. Ak súd skúma, či účastník (jeho právny zástupca) žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, môže vychádzať len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase jeho rozhodovania o tejto žiadosti. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená „dôležitým dôvodom" vtedy, ak právny zástupca účastníka tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní súdu ospravedlniť. Ak je takouto prekážkou účasť zástupcu účastníka na pracovnej ceste, nestačí na splnenie podmienky „dôležitého dôvodu", že právny zástupca žalovaného takúto skutočnosť iba súdu oznámil; je naopak primerané žiadať, aby oznámil ďalšie údaje o tom, prečo sa nemôže pojednávania zúčastniť (napr. preukázaním, že pracovná cesta nezniesla odklad, za akým účelom je pracovná cesta podniknutá, či mohol termín cesty ovplyvniť a pod.), kedy sa o termíne cesty dozvedel (že o ňom bol uzročený skôr ako o pojednávaní, kde sa ospravedlňuje, resp., že kolidujúci úkon je inak naliehavejší), a že časovú kolíziu viacerých konaní nebolo možné vyriešiť inak. Iba na základe konkrétnych okolností môže súd ustáliť, či sa žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2012, sp. zn. 1 Cdo 136/2010) Odvolacia námietka v tom, že súd prvej inštancie nedôvodne odročil pojednávania tak nebola dôvodná.

75. V ďalšom žalovaní namietali v odvolaní, že žalobca nepreukázal výšku nároku, keď nie je zrejmé, akým spôsobom započítal splátky nimi uhradené a namietali započítanie nasporenej sumy.

76. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), pričom strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je základnou náležitosťou každého rozhodnutia.

77. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca doložil súdu vyjadrenie (č.l.287), v ktorom ozrejmil aké úroky, poplatky a v akej výške si účtoval v rozhodnom období ako aj postup, ako sa dopracoval k žalovanej sume spolu s listinnými príloha. Predmetné vyjadrenie žalobcu bolo protistrane doručené 16.8.2020.

78. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

79. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

80. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd ďalej dodáva, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania. Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú (alebo môžu byť) neúčinné. Na neúčinný procesný úkon súd neprihliadne. Skutkové zistenia súdu sú (v zásade) limitované tým, čo strany tvrdia (formálna pravda) a súd (až na výnimky) nie je oprávnený vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhl. Súd (až na výnimky) vychádza zo zhodných tvrdení strán a dokazovanie o nich nevykonáva. Úspech v spore závisí od správnej a včasnej procesnej aktivity strany sporu. Zákonná koncentrácia konania potom znamená, že procesné úkony strán sporu ktoré koncentrácii konania podliehajú (teda prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany), nespôsobujú ex lege procesnoprávne účinky (súd na ne neprihliada), ak sú uplatnené po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Konanie v prvej inštancii a odvolacie konanie predstavuje jeden celok. Vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania pred súdom prvej inštancie je moment, po ktorom už (na účely ďalšieho - čiže odvolacieho - konania) nebudú (v zásade) nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné.

81. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je tak prípustná len

za splnenia zákonom stanovených podmienok (§ 366 CSP). Právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádza "až teraz" nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺní, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nebanlivosti.

82. Zo súdneho spisu vyplýva, že na vyjadrenie žalobcu zo dňa 24. júla 2020 žalovaní nereagovali, na vytýčené pojednávanie sa nedostavili, nepopreli tým tvrdenia vyjadrené žalobcom vo vyjadrení. V konaní pred súdom prvej inštancie namietali to, že výšku žalovanej pohľadávky je potrebné podrobne preveriť a to s poukazom na ust. Obchod. Zákonníka a to v tom, aby žalobca špecifikoval kedy a akú sumu splácali a akým spôsobom boli tieto splátky započítané voči dlhu žalovaných (viď zápisnica č. I. 205). Uvedené namietané skutočnosti ozrejmil žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 24. júla 2020. Z neho vyplýva, kedy a akú sumu žalovaní uhradili, akým spôsobom a v akej výške bola uložená suma na sporiaci účet, aké poplatky a úroky a v akej výške boli žalobcom zúčtované a napokon i to ako boli sumy nasporené započítané a úver. Z uvedeného vyjadrenia je zrejmé akým spôsobom žalobca dospel k žalovanej sume. Pokiaľ predmetné vyjadrenie ostalo pre žalovaných nepostačujúce, mali možnosť sa k nemu vyjadriť, namietat jeho nejasnosť, neurčitosť a napokon táto možnosť im ostala aj na vytýčenom pojednávaní. Počas konania pred súdom prvej inštancie po zrušení napadnutého rozsudku neučinili žiaden úkon smerujúci k popretiu a spochybneniu žalovanej pohľadávky, nevyjadrili sa, nedostavili sa na pojednávanie, preto ich odvolacia námietka o nepreskúmateľnosti žalobcovho nároku je oneskorená a neopodstatnená. Tu treba však tiež podotknúť, že nestačí iba všeobecné popretie, ale konkrétne, v čom žalobca pochybil i odôvodnením. Uvedené sa týka i námietky o nespôsobilosti započítania nárokov žalobcu voči majetku žalovaných. Tu odvolací súd poukazuje iba na dojednanie čl. IV. bod 2 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde strany mali dojednané, že nasporená suma slúži pri pridelení stavebného úveru na čiastočné splatenie poskytnutého medziúveru a zabezpečenie návratnosti pohľadávky z medziúveru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ide o špecifický bankový produkt, preto pokiaľ ide o nasporenú sumu táto mala slúžiť výlučne na čiastočné splatenie medziúveru.

83. Súd prvej inštancie posúdil úver i z pohľadu zákona o ochrane spotrebiteľa a v podrobnostiach na ne odvolací súd odkazuje. Ako vyplýva z judikatúry, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR, sp. zn. : 23 (do / 1201 / 2009 : „Institút ochrany spotrebiteľa neznamená jeho absolútnu ochranu v tom smyslu, že by se mohl ex post dovolávať neplatnosti svých právních úkonů, které učinil dobrovolně.“). Odvolací súd tiež poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 11/2016 zo 07.02.2018.

84. Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zväžiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu.

85. Žalovaní podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodne namietali v odvolaní porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho arbitrárnosť. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nedospel k rovnakému záveru. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

86. Žalovaní namietali i rozhodnutie súdu prvej inštancie čo sa týka trov konania a žiadali aplikáciu § 257 CSP.

87. K samotnému návrhu na postup podľa § 257 CSP odvolací súd udáva, že trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnú pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (m. m. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018). Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Uvedená právna úprava priamo vychádza z predchádzajúcej právnej úpravy zakotvenej v § 150 OSP. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 CSP nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10), ako aj nálezy Ústavného súdu ČR, sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 CSP vyjadrila svoje stanovisko. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené (Števček,

M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 940 - 943).

88. K aplikácii ust. § 257 CSP sa vyjadril aj Ústavný súd vo svojom Uznesení č. k. I. ÚS 118/2017-28 zo dňa 08. marca 2017. Žalovaní ako dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP uviedli, tú skutočnosť, že sú slabšou stranou sporu (spotrebiteľia). Ústavný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že „..... musí ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnený. Ústavný súd nad rámec dôvodov uvádzaných krajským súdom poznamenáva, že iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľke bol Centrom právnej pomoci priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, nie je možné vyvodiť, že jej osobné a majetkové pomery odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi. Takýmto výkladom by bolo možné dospieť k záveru, že vždy, keď je účastníkovi konania priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, je táto skutočnosť dôvodom na aplikáciu § 257 CSP. Avšak z ústavnoprávneho hľadiska je takýto výklad neakceptovateľný. Ústavný súd zároveň dodáva, že už pred začiatkom konania vo veci samej okresný súd aj krajský súd skúmali osobné a majetkové pomery sťažovateľky na základe jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom sťažovateľka dôvody na oslobodenie od súdnych poplatkov nepreukázala“.

89. Na základe vyššie uvedeného je nutné uzavrieť, že iba tá skutočnosť, že žalovaní sú spotrebiteľia, nestačí na to, aby v danej veci bolo dôvodným aplikovať ust. § 257 CSP. Zakladalo by to dôvod na aplikáciu daného ustanovenia vždy, ako pôjde o spor, v ktorom budú stranou sporu spotrebiteľia, čo nie je akceptovateľné. Navyše samotní žalobcovia žiadali možnosť splatiť priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach, pričom túto možnosť im súd prvej inštancie neumožnil z dôvodu, že svoje tvrdenia o nepriaznivej finančnej či sociálnej situácii ničím nepreukázali. Odvolací súd v danom prípade nevzhliadol žiaden dôvod na apl. ust. § 257 CSP.

90. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej i v časti náhrady trov konania s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

91. Žalobca má voči žalovaným podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

92. Tento rozsudok bol prijatý v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).